

гледаше за единъ памятникъ на нейно-то благодѣяніе, цѣлуваше стебло-то му, и отправляваше къмъ него слова полны отъ пристрастна любовь и жалба. О! древо, на кое-то потомство-то существува юще въ наши-те лѣсове! видяхъ тя и азъ съ по голема ревность и почестъ не-жели побѣдоносны-те Аркады (кемеры) Римскы! давно природа-та коя-то разоривана всякъ день памятницы-те на честолюбіе-то при царіе-те, да умножи въ наши-те лѣсове сѣдбы-те на оная млада и спромяшка дѣвойка, за помяпъ на нейно-то благотвореніе! Подъ това убо древо неотмѣнно щехъ да срещна Павла когда онъ дохождаше въ мое-то жилище. Единъ день наидохъ го тамо потоненъ въ меланхолія, и быде между насъ бесѣда която ще ти отнеса, ако не ти быда досаденъ отъ мои-те пространны устраниенія простителны обаче на возраста ми и на мои-те послѣдны дружбы. Ща ти я приказа въ видъ разговоръ, за да разумѣешъ природно-то право чувство на того юноша, и не ще ти быде трудно да распознаешъ разговоряющы-те ся лица отъ смысла на неговы-те вопросы, и на мои-те отвѣты.

Рече ми убо: